

Uvijek otvoren poziv

Svaki je svetac misija koju je Otac planirao da odrazi i utjelovi određeni aspekt Evandjelja. Koje aspekte Isusova života vjernici Opusa Dei žele utjeloviti?

25.06.2021.

Kad je onaj kralj u Evandelju pozvao goste na vjenčanje svoga sina, mislio je da će njegovi prijatelji i poznanici rado sudjelovati u njegovoj radosti. Ali pogriješio je. Kao što parabola jezgrovito kaže: oni ne htjedoše doći (Mt 22,3). Prva reakcija monarha bila

je da su ga sigurno pogrešno razumjeli, pa je pozvanim gostima poslao novu poruku, ovaj put još jasniju: Opet posla druge sluge govoreći: 'Recite uzvanicima: Evo, objed sam ugotovio. Junci su moji i tovljenici poklani i sve pripravljeno. Dođite na svadbu!' (r.4). Unatoč tome, odgovor je još bolniji (usp. Stih 5-6). Ova je prispodoba slična onoj o čuvarima vinove loze, koju je sveti Matej ispričao u prethodnom poglavlju (usp. Mt 21,33-40). Iako se u oba slučaja naš Gospodin obraćao izraelskim vlastima, njegove riječi i dalje odzvanjaju kroz povijest. Možemo se zapitati: u kojem smo smislu i mi pozvani na svadbu kraljevog sina ili na rad u njegov vinograd? Što nam Isus pokušava reći ovim svojim riječima?

Možda nas tim pričama jednostavno želi podsjetiti da naš život dobiva svoj puni smisao samo onda kada održavamo na životu svoj odnos s

Bogom, shvaćajući da smo njegovi sinovi i kćeri, pozvani preobraziti svijet na sliku njegove ljubavi. Stoga nas potiče da držimo na životu, „s mladenačkom dušom“, svijesti o svojoj odgovornosti da njegujemo dar koji smo dobili. [1] Budući da nismo bolji od ljudi koji su slušali Isusa, rizik od upadanja u ponašanje koje parabole opisuju tiče se i nas. Ili pozitivno rečeno, velike perspektive koje nam je otvorila mogućnost da živimo kao Božja djeca trebale bi nas dovesti do toga da obnovimo svoju želju da odgovorimo s uvijek mladolikom ljubavlju.

Na što Djelo želi podsjetiti ljude

U Gaudete et exsultate, Papa nas podsjeća da je „svaki svetac misija koju je Otac planirao da odrazi i utjelovi, u određenom trenutku povijesti, određeni aspekt Evandjelja.“ [2] Sveti Josemaria volio je reći da je poruka Opusa Dei „stara

koliko i Evanđelje, i kao Evanđelja nova“, [3] jer jednostavno želi podsjetiti ljude na nešto što je prisutno u životu i poruci našega Gospodina. U stvarnosti smo svi mi kršćani pozvani odražavati Krista, činiti ga prisutnim u svijetu; ovo je djelo Duha Svetoga u duši svakoga i u Crkvi (usp. 2 Kor 3,18). Unatoč tome, poziv svakoga „može također podrazumijevati i reprodukciju u našem vlastitom životu različitih aspekata Isusova zemaljskog života: njegovog skrivenog života, života u zajednici, blizine izopćenika, siromaštva i drugih načina na koje je pokazao svoju samopožrtvovanu ljubav.“ [4] Stoga je svaki svetac, svaki autentični kršćanin „poruka koju Duh Sveti uzima iz bogatstva Isusa Krista i daje svom narodu.“ [5]

Koje aspekte Kristova života vjernici Opusa Dei žele utjeloviti u vlastitom životu? Koja je poruka na koju žele podsjetiti svoje suvremenike? Obzor

stote obljetnice Djela dobra je prilika da se zapitamo i dublje proniknemo u ono što Bog želi reći svijetu kroz poruku Djela, upućenu također osobama i mjestima koja za to možda još nisu čula.

U nastojanju da objasne svjetlost koju je sveti Josemaria dobio 2. listopada 1928. godine, neka umjetnička djela prikazuju radionicu u Nazaretu u kojoj su Isus i Josip radili i provodili dane. Jer porukom Djela Duh Sveti nas podsjeća da smo mi kršćani pozvani na jedinstvo s Bogom u uobičajenom životu, da naš Gospodin traži sve muškarce i žene, te da je stoga svijet mjesto - čak i više, sredstvo - posvećenja. Kao što su se u Betlehemu, Egiptu i Nazaretu spojili nebo i zemlja, tako i na mjestima gdje se odvija naš život, možemo pronaći Boga i pomiriti njegovo stvorenje s Njim. Kao što je sveti Josemaria napisao u jednom od svojih pisama: "Dolazimo kako bismo

posvetili svaki pošten ljudski trud: običan posao, upravo u svijetu, na laički i svjetovan način, u službi Svetoj Crkvi, Rimskom Papi i svim dušama." [6]

Kao razvoj te svjetlosti, naš je Gospodin s vremenom pokazao svetom Josemariji i druge točke koje su ključne za život vjernika Djela. Poziv svih muškaraca i žena na svetost i misiju oživljavanja svijeta Božjom ljubavlju imao bi rad kao šarka, osjećaj božanskog sinovstva kao temelj, a Misu kao središte i korijen. Opus Dei treba biti „mali dio“ Crkve čija je jedina želja služiti joj, u svijetu i kroz stvari svijeta. „Više puta uspoređivao sam našu misiju, slijedeći primjer našega Gospodina, s kvascem koji unutar tijesta fermentira masu i pretvara je u dobar kruh.“ [7] Tako vjernici Djela shvaćaju da su pozvani božanskim pozivom da svijet u kojem žive dovedu do Boga. Put za to postići je

ništa drugo nego onaj iz Nazareta: dobro obavljen posao, služenje drugima, briga za osobe koje je Bog stavio u našu blizinu, briga za svijet u kojem živimo i koji volimo. Jednostavnošću i prirodnošću shvaćamo da smo primili poziv koji obuhvaća čitav naš život.

Poziv koji vodi naš cijeli život.

Neka značajnija obilježja Djela mogu se razumjeti samo u svjetlu poziva koji ono nosi. Formiranje dijela Opusa Dei nije rezultat ljudske inicijative, privlačne ideje ili velikodušnog napora, već na prvom mjestu božanskog poziva. Na razne načine i s većom dubinom kako godine prolaze, otkrivamo „ovaj božanski poziv koji u nama rasplamsava želju za traženje svetosti usred svijeta.“ [8]

Dopuštamo Isusu da zavlada našom dušom. S Božjom milošću, naše se želje malo po malo poistovjećuju s

Njegovom, do te mjere da možemo reći da živimo samo za ljubav, budući da shvaćamo koliko nas Bog voli i da volimo, budući da znamo da se oslanja na nas da bismo pomogli učini da njegova ljubav dopre do mnogih drugih ljudi.

Život svih vjernika Djela podrazumijeva, dakle, „puni profesionalni susret“, takav da je „Opus Dei nakalemljen na čitav naš život.“ [9] Budući da je to istinski poziv, on se razlikuje od udruženja, gdje je nečija predanost ograničena na niz aktivnosti ili sastanaka. Štoviše, također se razlikuje od onoga što je svojstveno posebnoj posveti, koja sa sobom donosi javno stanje u Crkvi, različito od stanja ostalih običnih vjernika. Umjesto toga, potrebno je pretvoriti cijeli naš život u kontinuirano otkriće Onoga koji nas zove i u radostan odgovor - uvijek kreativan i prožet ljubavlju - na njegov poziv.

Ali kako netko zaljubljen reagira kad želi osobu koju voli usrećiti? Ili, iz drugog kuta, kako netko poduzima misiju koju vidi kao najvažniju stvarnost u svome životu? Ako im je glavna briga odgovoriti osobi koju vole i izvršiti misiju, oni će inicijativno i spontano upotrijebiti sve svoje sposobnosti i talente. Stoga to „ne znači raditi sve više i više stvari ili ispunjavati određenih kriterija koje smo si sami postavili“. [10] Niti se sastoji „samo, ili pak većinom, u sudjelovanju u određenim zadacima ili u korporacijskim apostolskim aktivnostima.“ [11] Nikada ne bismo smjeli izgubiti iz vida bitnu točku: „kako odgovaramo Božjoj ljubavi“, [12] koja može poprimiti različite oblike i treba prožeti sve što radimo.

Sveti Josemaria rekao je da sveobuhvatni karakter poziva dovodi do iskustva jedinstva života, koje proizlazi iz izvora i cilja svih naših

djela. To „jedinstvo života ima dva istodobna aspekta: onaj unutarnji, koji nas čini kontemplativnima; i apostolski, pomoću našeg profesionalnog rada, koji je vidljiv i vanjski. "[13] Dakle, pitanje je traženja našega Gospodina u svemu što radimo, postavljanja Njega „kao cilj svih naših napora,“ [14] i pokušaja da približi svoju ljubav onima oko nas, pokazujući zabrinutost za njih i služeći im u našim svakodnevnim okolnostima. Ista će nas briga ponekad voditi do poduzimanja različitih vrsta projekata, uz pomoć ostalih vjernika Djela, drugih kršćana i onih koji dijele našu želju za preobrazbom svijeta na sliku Krista, savršenog Boga i savršenog čovjeka.

S fleksibilnošću mišića

Distinktna karakteristika vjernika Opusa Dei je da uvijek djeluju s punom slobodom, „budući da je

našem specifičnom božanskom pozivu svojstveno tražiti svetost dok radimo u uobičajenim ljudskim zadacima u skladu s odredbama savjesti svakoga, shvaćajući svoju osobnu odgovornost za naše slobodno odabrane aktivnosti, u okviru vjere i morala Isusa Krista.“ [15] Članovi Djela razumjeli su to pravo od početka, poduzimajući sve vrste inicijativa, od svijeta financija do domaćinstva, od poljoprivrede do obrazovanja i komunikacije. Sve ove inicijative svoju inspiraciju pronalaze u poruci Opusa Dei, bez da pripadaju Djelu ili da ih Djelo organizira, već svaka od osoba koja ih vodi.

„Glavni apostolat Djela je apostolat prijateljstva i povjerenja koje svatko od nas osobno ostvaruje.“ [16] To ima određene posljedice koje duboko utječu na vjerne Opusu Dei i njihove evangelizacijske napore. Na prvom mjestu, svi članovi "žive s jednakom

predanošću", jer "naše zvanje i misija koja mu odgovara obuhvaća cijeli život." [17] Stoga smo svi jednako relevantni; svi smo odgovorni za zajedničku misiju iz vlastitog mjesta i posla.

Ova stvarnost neprestani je poziv svakom srcu, sa sviješću da „Bog traži da ispunimo svoja srca apostolskom revnošću, da zaboravimo na sebe kako bismo potaknuli brigu - s radosnom žrtvom - za cijelo čovječanstvo.“ [18] I ovo je najveći izvor naše radosti, jer „ništa ne može proizvesti veće zadovoljstvo od dovođenja toliko duša Kristovoj svjetlosti i toplini.“ [19] Privući ćemo druge k Njemu svojim prijateljstvom, videći u svakoj osobi sina ili kćer Božju, čak i kad toga još nisu svjesni. Doći ćemo do onih koje nitko nije naučio vrijednosti njihova uobičajenog života, a svojim ćemo im primjerom i riječju pokušati pomoći otkriti „ovu veliku istinu: da se Krist

brine za sve nas, čak i najmanji, najneznačajniji .” [20]

Štoviše, budući da je glavni apostolat Opusa Dei osoban, teško je kvantificirati djelo evangelizacije u Opusu Dei ili njegov odjek u cjelokupnom poslanju Crkve. To je tiha revolucija, koja želi promijeniti lice radnog okruženja, gradova, cijelih društava, bez buke i struktura. Sveti Josemaria izrazio je svoju veliku sreću razmišljajući o „apostolatu koji ne privlači pažnju, koji se ne može lako izraziti u statistikama, ali koji daje svetost u tisućama duša koje nastavljaju slijediti Krista, tiho i učinkovito tijekom svog običnog svakodnevnog rada.“ [21]

Napokon, ova karakteristika njegovog apostolata nužno čini Opus Dei neorganiziranom organizacijom. Postoji, naravno, minimalna struktura, kao rezultat formacije koja

je potrebna njezinim vjernicima kako bi plamtio njihov odgovor ljubavi Bogu i njihova briga za svaku osobu usred svijeta. Naglasak na spontanosti i inicijativi rezultat je činjenice da svi dijelimo odgovornost za Djelo, ili kako nas podsjeća Prelat Opusa Dei u svom pismu prošlog listopada, „svi mi imamo Djelo u svojim rukama“. [22] U stvarnosti, sve ove osobine, svojstvene Djelu baš onako kako ga je Bog povjerio svetom Josemariji, za nas su dar na kojem bismo trebali biti zahvalni, blago u koje uvijek možemo dublje ući i misija zbog koje smo svi, kroz božanski poziv, odgovorni.

Lucas Buch

[1] Usp. Monsignor Fernando Ocariz, Pastoralno pismo, 28. listopada 2020., no. 2.

[2] Papa Franjo, Gaudete et exsultate, no. 19.

[3] Sveti Josemaría, Pismo 3, no. 91.

[4] Franjo, Gaudete et exsultate, no. 20.

[5] Ibid., no. 21.

[6] Sveti Josemaría, Pismo 3, no. 2a.

[7] Sveti Josemaría, Pismo 1, no. 5b.

[8] Sveti Josemaría, Pismo 3, no. 8b.

[9] Sveti Josemaría, Pismo 31, no. 11.
Citirano u pastoralnom pismu
Fernandaa Ocáriza, 28. listopada
2020, no. 8.

[10] Fernando Ocáriz, Pastoralno
pismo, 28. listopada 2020, no. 6.

[11] Ibid., no. 8.

[12] Ibid., no. 7.

[13] Sveti Josemaría, Pismo 3, no. 14.

[14] Ibid., no. 15a.

[15] Ibid., no. 43d.

[16] Fernando Ocáriz, Pastoralno pismo, 28. listopada 2020, no. 5.

[17] Ibid., no. 8.

[18] Sveti Josemaría, Pismo 1, no. 22a.

[19] Ibid., no. 22c.

[20] Ibid., no. 22c.

[21] Sveti Josemaría, Razgovori, no. 71.

[22] Fernando Ocáriz, Pastoralno pismo, 28. listopada 2020, no. 27; usp. Sveti Josemaría, Razgovori, no. 19.